

Τρικυμισμοί θέλεις όρμης ηαλείουν μας τή σάρα....
Και σφιχτοδέτει τις καρδιές — χαμὲ πατριδοπλάστη —
Εφτάδιπλη κι' απόξενη τοῦ θάνατου ἡ λαχτάρα.....

Κι' από τὰ ὄργια ποὺ με σέ — νοθευομένοι κρῖνοι —
Θά οτήσωμε, ὦ Χαρόντισσα, κάτω από πύλες ἡμνων
Θά γεννηθῇ πανέμνοστη, ξανθή παιδοῦλα, ἡ Λόξα.....

3

Ἀδριατικάζον οἱ χιμῶι σὰν ποταμίδια ρεῖθρα,
Στὶς φουρτωμένεσ φλέβες μας. Καὶ μυριολαχταράει,
Τὶς βασιανάπνοες εὐωδιές μυριόνεκρης μιᾶς μέθης,
Σγοιρόμαλλων μελλέφρηβων ἡ λεβεντιά ἡ ἀκρόατη....

Καὶ νείρεσαι — ὦ τῆς νιότης μας δρακόντιμη ἀντροσύνη —
Μ' ἀγοήμια μυτιόκλαδα τὰ φονικά μεθύσια,
Τὶς ποὺ σαλείουν χλαοὺς τὸ λαγρόν αὐθέρα,
Κι' ἀνάβρες σιδερόχορδες ἡλοτόχνητ' ἡμιμάτων.

Κι' ὁλα'ροικᾶς τὰ κοιτώνται οὐρανίμια σὴν ὁρμή σου,
Τῶν τριαντόγνων τριαντῶν οὐθέμελα τὰ κάστρα....
Κί ὅλο δαυεύεις γυρισμοὺς με μέτωπα σιεμμένα

Με τὰ κλαδιά δυσοφύλλης χολάτης ἀργιλίδας,
Ἡ ὥριο Χάρο χωριστὴ τῆς τρισιμῶνιας νιότης,
Καὶ γύρα πλήθιο, ξέχειλο, βομβὸ πυρθέτων κλάμμα....

ΤΑΚΗΣ ΜΗΑΡΙΑΣ

ΟΙ ΣΥΜΜΑΧΟΙ ΜΑΣ (*)

«....Ὁ στρατὸς μᾶς εἶναι ἀπαραίτητος, γιὰ νὰ μὴ μᾶς κλωτσοπατοῦν καὶ νὰ μᾶς λογαριάζουνε. Ὅμως δὲν τὸ πιστεύσω με τὸ στρατὸ μονάχα νὰ βγοῦμε πέρα ἐκεῖ ποὺ θέμε, ἔτσι ἀπομονωμένοι κι ἀφιλοὶ ποὺ εἴμαστε. Καὶ ἄλλοι, ἀντίζηλοι, ἔχουν στρατό, καὶ τί θὰ γίνῃ, ὅταν βγοῦν κι αὐτοὶ στὴ μέση; Ἡ τί θὰ κάνουμε, ἂν μᾶς τὰ δέσουν οἱ τρανοὶ τὰ χέρια; Ἡ Βουλγαρία τέλειωσε τὸ ζήτημά της με τὸ στρατό της, μὰ καὶ ἀκκουμπώντας στὴν Αὐστρία. Ἄν οἱ στραβοὶ πολιτικοὶ μας εἶχαν τὴν ἱκανότη καὶ τὴν πρόνοια νὰ ἐνωθοῦνε τότε στὴν ἑξομαχία, τὰ βάσανα τῆς Κρήτης θάτανε τελειωμένα καὶ με μισὸ στρατό. Ἀπαραίτητο λοιπὸν τὸ ἓνα, μὰ καὶ τὸ ἄλλο ἀπαραίτητο, καὶ μάλιστα ἀφοῦ δὲν ἔχουμε μονάχα γιὰ τὴν Κρήτη νὰ νοιαστοῦμε, μὰ καὶ γιὰ τὰ ἑκατομμύρια ψυχὲς ποὺ παραδέρνουνε μὴν ξέροντος ποῦ νὰ κκουμπήσουν, γιὰ

(*) Σημ. τοῦ «Νουμά». Μερικὲς ἀράδες ἀπὸ κάποιον ἄρθρο ποὺ δημοσιεύτηκε στὸ «Νουμά» πρὸ τρία χρόνια, ἀριθ. 355, σελ. 6 (30 τοῦ Τρυγητῆ 1909) με τὸν τίτλο «Στρατὸ μὰ καὶ συμμάχους». Ὁ συγγραφέας του οὔτε διπλωμάτης εἶναι, οὔτε πολιτικός, οὔτε στρατιωτικός. Εἶναι μοναχὰ δημοτικιστὴς καὶ ὅμως νὰ, πόσο καθαρά εἶδε ὅτι γίνεται σήμερα.

νὰ σωθοῦν ἀπ' τῶν καινούριων Χαμίτηδων τὴν τυραννία.

Ἄν εἴταν μπορετὸ ν' ἀλλάζονε οἱ Τούρκοι τὸ φυσικὸ τους καὶ νὰ νοιώσουν ἀπὸ λευτεριά κι ἀνθρωπισμό, θάταν αὐτοὶ οἱ φυσικώτεροί μας σύμμαχοι. Ἀφοῦ τὸ δείχνουν πὼς δὲν εἶναι τέτοιο πρᾶμα μπορετό, τότε κ' ἐμεῖς, ἀντὶ νὰ ζητιανεύουμε ἐδῶ κ' ἐκεῖ ἀπὸ τὶς κυβερνήσεις τῶν ἀσυνείδητων κι ἀπάνθρωπων — θυμηθῇτε τὸ φέρεσίμ τους στὶς σφαγὲς τῶν Ἀδάνων — κεφαλαιούχων καὶ μπακάληδων, δὲν ἔχουμε παρὰ νὰ ἐνωθοῦμε με τοὺς γύρω μας ἐχθροὺς τῶν Τούρκων, γιὰ νὰ ξεμπερδεύουμε καὶ νὰ μὴν καμαρώνουμε ἀκόμη 4 — 5 ἑκατομμύρια αἰσχροὺς καὶ ἀπολίτιστους βάρβαρους Ὀσμάνληδες νὰ κατατυραννοῦν καὶ νὰ τρομοκρατοῦνε πενταπλάσιό τους πληθυσμό. Ἡ μόνη δυσκολία βρίσκεται στὴ συνεννόησή μας ὡς πρὸς τὴ Μακεδονία. Ἄς πάψουμε κ' ἐμεῖς κ' ἐκεῖνοι νὰ τὴ θέμε ἀλάκαιρη καὶ θὰ λυθῇ ὁ κόμπος. Κι ἀκόμη ἂς ξεχάσουμε μερικὲς πίκρες ποὺ μᾶς πότισαν καὶ μερικὰ φερσίματά τους βάρβαρα. Ἄς ποῦμε πὼς ἐφταίξαμε κ' ἐμεῖς. Ἄς λείψῃ ὁ σωδινισμὸς κ' ἐδῶ κ' ἐκεῖ κι ἂς δώσουμε τὰ χέρια. «Ἕλληνες, Βούλγαροι, Σέρβοι, Μαυροβουνιώτες κι ἄλλοι βορειότεροι ἔχουμε δεσμὸ ποὺ μᾶς ἐνώνει. Δουλέψαμε μαζὶ κάτω ἀπ' τὸ ζυγὸ τοῦ Τούρκου. Ἄς δώσουμε τὰ χέρια γιὰ νὰ λευτερώσουμε τοὺς ἀποδέλοιπους, νὰ διώξουμε τὸν τύραννο. Ἄν εἶναι δύσκολο νὰ συνεννηθοῦμε στὴς κληρονομίᾳς τῇ μοιρασίᾳ, ἂς μείνῃ ὑστερὸν τὸ ζήτημα αὐτὸ καὶ ἂς συμφωνηθῇ μόνο συγκατοχή. Πρῶτα νὰ λευτερώσουμε τοὺς σκλάβους. Καὶ τοὺς ἄλλεθνοὺς μας, Ἀρβανίτες, Κούρδους καὶ Ἀράπηδες κι' Ἀρμένηδες, ἂς τοὺς καλέσουμε σὲ ἀνεξαρτησία. Αὐτὸς εἶν' ὁ ἴσιος δρόμος καὶ πολὺ χάρηκα σὰν εἶδα σήμερα ἓνα τηλεγράφημα πὼς τὸ Ἑλληνικὸ Πανεπιστήμιο θὰ λάβῃ μέρος στὸ Βαλκανικὸ συνέδριο. Ἄς μὴ λησμονοῦμε οἱ Ἕλληνες τί πάθαμε στὸ 78 ἀκούοντας τὶς συμβουλὲς τῶν Ἑγγλέζων Ἑβραίων. Θὰ εἶχαμ' ἀπὸ τότες μεγάλο μέρος τῆς κληρονομίᾳς μας, ἂν ἐπηγάιναμε με τοὺς παλιούς καὶ φυσικοὺς συμμάχους μας, ἱσότημοι βέβαια καὶ μ' ἀκέρια τὴν ὑπόστασή μας...»

25. 8. 909.

ΛΥΔΟΣ ΠΟΛΑΒΡΟΣ

© ΟΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

Ἡ «Ἑστία» κατακορόδεψε τὴν μπαλάντα τοῦ κ. Λαπαθιώτη ποὺ δημοσιέψαμε στὸ παρσμένο φύλλο. Καὶ πολὺ φυσικὸ αὐτό. Τῆς «Ἑστίας» τὰ φιλολογικὰ γούστα δὲ φτάνουν παρὰπέρα ἀπὸ τοὺς νερόδραστους καὶ παιδικήσιους δημοσιογρα-